ବିଶ୍ୱଭୂଷଣ ନାଇକ

ବନାମ

ଓଡିଶା ରାଜ୍ୟ ।

[ମେହେର ଚାନ୍ଦ ମହାଜନ, ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ, ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ

ଏବଂ ଘୁଲାମ ହାସନ, ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୃନ୍ଦ ।]

ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947 ର ଦ୍ୱିତୀୟ) - ଧାରା 5 (1), (2), (3) ଏବଂ ଧାରା 6 - ଧାରା 6 ଅନୁଯାୟୀ ମଞ୍ଜୁରି - କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ କି - ଅଭିଯୋଗ କିମ୍ବା ମଞ୍ଜୁରିରେ କୌଣସି ବିବରଣୀ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ- ଏହାର ଆଇନଗତ ପ୍ରଭାବ ।

ନିର୍ଣ୍ଣିତ ଯେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947ର ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧିନିୟମ) ର ଧାରା 5 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁରୀ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପରେ କିମ୍ବା ଲିଖିତ ଭାବରେ ହେବା କିମ୍ବା ଯେଉଁ ତଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ଦିଆଯାଇଛି ତାହା ସ୍ଥିର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । ତେବେ, ମଞ୍ଜୁରିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ଦର୍ଶାଇବା ବାଞ୍ଛନୀୟ, କାରଣ ଯେତେବେଳେ ମଞ୍ଜୁରିରେ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇନଥାଏ, ସେତେବେଳେ *ଅନ୍ୟତଃ* ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଆରୋପିତ ଅପରାଧକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ତଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଞ୍ଜୁରି ଦିଆଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତଥ୍ୟ ଗୁଡିକ ପ୍ରମାଣିତ କରାଯିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଞ୍ଜୁରିରେ ତଥ୍ୟ ଗୁଡିକ ସ୍ଥିର କରିବାର ଏକ ତ୍ରୁଟି ଘାତକ ନୁହେଁ ।

ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 (2) ମଧ୍ୟରେ ମଞ୍ଜୁରି ସୀମିତ ଥିଲା, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଧାରା 5 ର ଉପଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (a) ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଷୟ ସହିତ ଏହାର ସମ୍ପର୍କ ରହିପାରିନଥାନ୍ତା ଏବଂ ତେଣୁ ମଞ୍ଜୁରିରେ ଖଣ୍ଡ (a) ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାରେ ତ୍ରୁଟି ଏହାକୁ ଅବୈଧ କରିନଥିଲା ।

ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 (3) ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷକୁ କେବଳ ଏହା ଦର୍ଶାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କ ଆୟର ଜ୍ଞାତ ଉତ୍ସ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳ କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭାବରେ ହିସାବ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଥରେ ଏହା ପ୍ରତିପାଦନ ହୋଇଗଲେ, ଏହାର ବିପରୀତ ପ୍ରମାଣିତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଧାରା 5 ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ନୂତନ ଅପରାଧ ଯଥା ତାଙ୍କ ସରକାରୀ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହରେ ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣ ରେ ଦୋଷୀ ବୋଲି ଅଦାଲତ ଅନୁମାନ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ।

ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ କୌଣସି ବିବରଣୀ ଦିଆଯାଇନଥିବା ଆଧାରରେ ମଞ୍ଜୁରି କିମ୍ବା ଦୋଷାରୋପରେ କୌଣସି ବେଆଇନତା ନାହିଁ କାରଣ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ 5 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ଆଇ. ପି. ସି. ଧାରା 161 ରେ ଥିବା ପରି ଲାଞ୍ଚ ନେବାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ସାଧାରଣ ଚରିତ୍ରର ଏବଂ

ଧାରା 5 (3) ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିଷ୍କର୍ଷ ବାହାର କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ପ୍ରାକ୍ ଧାରଣା କାରଣରୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଗୁଡିକ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ।

ଗୋକୁଲଚାନ୍ଦ ଦ୍ୱାରକାଦାସ ମୋରାରକା ବନାମ ରାଜା (*ଏ. ଆଇ.* ଆର. 1948 ପି. ସି. 82) ଉଲ୍ଲେଖିତ ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 33/1952 ।

ଦୌରା ବିଚାରଣ ସଂଖ୍ୟା 9-ସି/1950 ରେ ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ଜଜ୍, କଟକ-ଢେଙ୍କାନାଳ, କଟକ ଅଦାଲତର 1950 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 19 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 66/1950 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକଙ୍କର 19 ଫେବୃଆରୀ, 1952 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 134 (1) (c) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ନୁର-ଉଦ୍-ଦିନ୍ ଅହମ୍ମଦ, ଆର୍. ପଟ୍ଟନାୟକ ଏବଂଆର୍. ସି. ପ୍ରସାଦ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍. ଗଣପଥି ଆୟାର ।

1954.ଏପ୍ରିଲ 7 । ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଶ୍ରୀ ବୋଷ ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା କାରଖାନାଗୁଡ଼ିକର ନିରୀକ୍ଷକ ଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟର କାରଖାନା ଏବଂ ମିଲ୍ ଗୁଡ଼ିକର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଏକ ଅଂଶ ଥିଲା । ସେ ଯଥାକ୍ରମେ ଅଗଷ୍ଟ 18,1948 ରୁ ଅଗଷ୍ଟ 27,1948 ଏବଂ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 29,1948 ରୁ ଅକ୍ଟୋବର 30,1948 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୋରାପୁଟ ଏବଂ ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲା ଗସ୍ତ କରିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷର ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ସେ ସେହି ଜିଲ୍ଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିବା କେତେକ ମିଲ୍ ସହିତ ଜଡିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଲାଞ୍ଚ ସଂଗ୍ରହ କରିଥିଲେ । କୁହାଯାଏ ଯେ ଯଦି ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଲାଞ୍ଚ ନ ଦିଅନ୍ତି ତେବେ ସେ ସେମାନଙ୍କ ମିଲ୍ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଏବଂ ତ୍ରୁଟି ଅଭିଯୋଗ ପାଇଁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜୋରିମାନା ଲାଗୁ କରିବାକୁ ଧମକ ଦେଉଥିଲେ ।

1948 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 3 ତାରିଖରେ ସେ ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲାର ବସ୍ତାସ୍ଥିତ ଡାକ ବଙ୍ଗଳାରେ ରହିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମିଳିଥିବା ସୂଚନା ହେତୁ ସେହି ଦିନ ତାଙ୍କୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଜିନିଷପତ୍ର ସବୁ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରୁ 3,148 ଟଙ୍କା ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ସେହି ସମୟରେ ଫନ୍ଦିରେ ଧରାପଡିବା ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଥିବା 450 ଟଙ୍କା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା 2,698 ଟଙ୍କା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ପରେ ଜାମିନରେ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଭାଗୀୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ ତାଙ୍କୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 29, 1950 ରେ ବିଚାର ପାଇଁ ଅଣାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବେ ବେଆଇନ ଲାଞ୍ଚ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣ ପାଇଁ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ (1947 ର ଦ୍ୱିତୀୟ) ର ଧାରା 5 (2)

ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଲାଞ୍ଚ ନେବାର ତିନୋଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପୃଥକ ଭାବରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 161 ଅନୁଯାୟୀ ପୃଥକ ଭାବରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏଠାରେ ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁନାହୁଁ କାରଣ ସେ ତିନୋଟି ଯାକ ବିବେଚନାରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହୋଇଥିଲେ । ଏଠାରେ ତାଙ୍କର ଦଣ୍ଡବିଧାନ କେବଳ ଧାରା 5 (2) ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଛି । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କୁ 4 ବର୍ଷ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 5 ହଜାର ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ କାଏମ ରଖିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ଦୁଇ ବର୍ଷ ଏବଂ ଜୋରିମାନାକୁ 3 ହଜାର ଟଙ୍କାକୁ ହ୍ରାସ କରିଥିଲେ ।

ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ତିନୋଟି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 134 (1) (c) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଯଥେଷ୍ଟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନଥିଲା, ବିଶେଷ କରି ଯେହେତୁ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନୀତି ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ବିବେଚନା କରି ଏହା ସମସ୍ତ ତିନୋଟିକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ପ୍ରସଙ୍ଗ ଗୁଡିକ ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା:

"(i) ଏହି ପ୍ରକାରର ଏକ ମାମଲାରେ ମଞ୍ଜୁରି ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ଏବଂ ଏ. ଆଇ. ଆର. 1948 ପି.ସି. ପୃଷ୍ଠା 82 ରେ *ମୋରାରକଙ୍କ* ମାମଲାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏହି *ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ* ଦ୍ୱାରା ଏହାଙ୍କ ରାୟରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଠିକ୍ କି ;

(ii) ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସଦ୍ୟତମ ଅନସୂଚିତ ମାମଲାର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଲାଞ୍ଚ ମାମଲାରେ ଜଣେ ସହଯୋଗୀ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସମର୍ଥନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆବଶ୍ୟକତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଯାହା ରାୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଯାହା ପରେ 1952 ମସିହାରେ ଏସ୍. ସି. ଜେ. ପୃଷ୍ଠା 46 ରେ ସୂଚିତ କରାଯାଇଛି, ତାହା ଠିକ୍ କି ;

ଏବଂ

(iii) ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ 5 (3) ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମାନକୁ ବିବେଚନା କରିବା ସମୟରେ ଉପୁଜିଥିବା ବିଚାରକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଆଇନ ବିରୋଧରେ ଆବେଦନ କରିବା ଅନୁଗ୍ରହ ଠିକ୍ କି?"

ପ୍ରଥମ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏହିପରି ଭାବରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ । ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ରେ ଚାରି ପ୍ରକାର ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (a), (b), (c) ଏବଂ (d) ରେ ଗଣନା କରାଯାଇଛି । ଏହି ମଞ୍ଜୁରି ସାଧାରଣ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ଚାରୋଟି ଅପରାଧ ମଧ୍ୟରୁ କେଉଁଟି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ତାହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରେ ନାହିଁ । ଏହା ନିମ୍ନମତେ କୁହାଯାଏ :

ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ।

ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ଶ୍ରମ ବିଭାଗ ।

ଆଦେଶ ସଂଖ୍ୟା 4561/Com., ତାରିଖ 3-11-1948 ।

ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947 ର ଦ୍ୱିତୀୟ) ର ଧାରା 6 ଅନୁଯାୟୀ, ଓଡ଼ିଶାର ରାଜ୍ୟପାଳ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ର ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦେଶର ବ୍ୟାପାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଓଡ଼ିଶାର କାରଖାନା ନିରୀକ୍ଷକ ଶ୍ରୀ ବି. ବି. ନାୟକ ଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଚଳାଇବା ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁରି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି। ।

2. କରାଯାଇଥିବା ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତି:

ସରକାରୀ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରିବା ସମୟରେ ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣ ।

ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଆଦେଶକ୍ରମେ,
ସ୍ୱାକ୍ଷର - ଭି. ରାମନାଥନ,
ସରକାରଙ୍କ ସଚିବ ।"

ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ *ଗୋକୁଲଚାନ୍ଦ ଦ୍ୱାରକାଦାସ ମୋରାରକା* ବନାମ *ରାଜା*(1) ମାମଲାରେ ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ *ଏହିପରି ମଞ୍ଜୁରି* ଅବୈଧ ଅଟେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ତର୍କକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ । ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସହ ସହମତ ।

ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ ରାୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଯାହା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଛି ନିମ୍ନରେ ଦିଆଯାଇଛି:

"ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନଙ୍କ ମତରେ, ଖଣ୍ଡ 23 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁପାଳନ ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆରୋପିତ ଅପରାଧ ଗଠନ କରୁଥିବା ତଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଞ୍ଜୁରି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବାଞ୍ଛନୀୟ ଯେ ମଞ୍ଜୁରି ସମୟରେ ତଥ୍ୟ ଗୁଡିକ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯିବା ଉଚିତ କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ଖଣ୍ଡ 23 ମଞ୍ଜୁରିକୁ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପରେ କିମ୍ବା ଲିଖିତ ଭାବରେ ରହିବାର ଆବଶ୍ୟକ କରେନାହିଁ, ଏହା ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆରୋପିତ ଅପରାଧକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ତଥ୍ୟ ମଞ୍ଜୁରି ଉପରେ ରହେନାହିଁ, ତେବେ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ବାହ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ସେହି ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ମଞ୍ଜୁରି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖାଯାଇଥିଲା" ।

ନ୍ୟାୟିକ କମିଟିର ରାୟ ସୂତା କପଡ଼ା ଏବଂ ସୂତା (ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଆଦେଶ 1943 ର ଧାରା 23 ସହିତ ଜଡିତ, କିନ୍ତୁ ନୀତିଗୁଡିକ ଏଠାରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୁଏ । ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୃନ୍ଦ ବିବେଚନା କରୁଥିବା ପରି ଆଦେଶର ଖଣ୍ଡ 23 ଅନୁଯାୟୀ ଯେପରି ଥିଲା ତାହା ଅପେକ୍ଷା ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମଞ୍ଜୁରି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପରେ, କିମ୍ବା ଲିଖିତ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଯେଉଁ ତଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ଦିଆଯାଇଛି ତାହା ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ତଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦିଆଯାଇଛି ତାହା ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଆଉ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । ଏପରି ଏକ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ବାଞ୍ଛନୀୟତା ସ୍ପଷ୍ଟ କାରଣ

(1) ଏ. ଆଇ. ଆର. 1948 ପି.ସି. 82

ଯେତେବେଳେ ମଞ୍ଜୁରିରେ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇନଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟତଃ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ଯେ ଆରୋପ ହୋଇଥିବା ଅପରାଧକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ତଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଞ୍ଜୁରି ଦିଆଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି *ଉପାୟରେ* ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରି କରିବା ପାଇଁ ଏକ ତ୍ରୁଟି ଘାତକ ହୋଇନଥାଏ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଞ୍ଜୁରି ସହ ଜଡ଼ିତ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମଞ୍ଜୁରି ପ୍ରଦାନକାରୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ଟେଲିଫୋନ୍ କଲ୍ ଏବଂ ଏହିପରି ସମାନ ବିଷୟରେ ପ୍ରମାଣକୁ ଆମକୁ ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାରଣ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଚିଠି (ଏକ୍ସିବିଟ 25) ତଥ୍ୟ ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଯାହା ଉପରେ ମଞ୍ଜୁରି ଆଧାରିତ । ଏହା ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଅଛି:

"ମୋର ଏହା ଜଣାଇବାର ବିଷୟ ଯେ ଶ୍ରୀ ବି. ବି. ନାୟକ, କାରଖାନା ନିରୀକ୍ଷକ, ଓଡ଼ିଶା, ଏହି ଜିଲ୍ଲା ଗସ୍ତ ସମୟରେ କେତେକ ମିଲ୍ ପରିଦର୍ଶନ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେ ମିଲ୍ ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବାର ଧମକ ଦେଇ ମିଲ୍ ପରିଚାଳକ କିମ୍ବା ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଭାବରେ ବିପୁଳ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରହ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ମୋତେ ମିଳିଥିବା ସୂଚନା ଉପରେ, 1948 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 2 ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆରକ୍ଷୀ ଅଧୀକ୍ଷକ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ଜଣ ସମ୍ମାନିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ମିଲ୍ ମାଲିକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମୋ ଆଦ୍ୟକ୍ଷର ସହିତ ଚିହ୍ନିତ 3 ଟି ଶହେ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍ ହସ୍ତାନ୍ତର କରି ଏହି ସୂଚନାର ସତ୍ୟତା ଯାଞ୍ଚ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା । ଅକ୍ଟୋବର 3 ତାରିଖରେ କାରଖାନା ନିରୀକ୍ଷକ ପ୍ରକୃତରେ 450 ଟଙ୍କାର ବେଆଇନ ସହାୟତା ପାଇଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ତିନୋଟି ଚିହ୍ନିତ ଶହେ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍ ସାମିଲ ଥିଲା, ଅଭିଯୋଜନ ନିରୀକ୍ଷକ ସେହି ଚିହ୍ନିତ ନୋଟ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ଜବତ କରିବା ସହିତ ତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ଆହୁରି ବିପୁଳ ପରିମାଣର 2698 ଟଙ୍କା ଜବତ କରିଥିଲେ ।

....

ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 6 ଅନୁଯାୟୀ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାରଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିରେ ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 161 କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ର ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଅପରାଧକୁ ବିଚାରକୁ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ ।

ଏହି ଚିଠିରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଏକ ମଞ୍ଜୁରି, ଯଥା ଲାଞ୍ଚ ଭାବରେ ବିପୁଳ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରହ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ 2,698 ଟଙ୍କା ମିଳିଥିବା ବିଷୟରେ ପ୍ରାପ୍ତ ସୂଚନା ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଭିଯୋଗକୁ ବୈଧ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ଏହି ଚିଠିରୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରମାଣରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ସରକାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ତଥ୍ୟ କେବଳ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 161 ଏବଂ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 (1) ର ଖଣ୍ଡ (a) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ସହିତ ଜଡିତ ହୋଇପାରେ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଖଣ୍ଡ (ବି) କିମ୍ବା

(ସି) ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ମଞ୍ଜୁରି ଧାରା 5 (2) ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ଥିଲା, ଏହା ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଧାରା 5 ର ଉପଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (ଏ) ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ସହିତ ଜଡିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମଞ୍ଜୁରିରେ ଖଣ୍ଡ (କ) ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାରେ ତ୍ରୁଟି ଏହାକୁ ଅବୈଧ କରେ ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଭିଯୋଗ ଧାରା 5 (1) (a) ରେ ସୀମିତ ଯାହା ନିମ୍ନମତେ ଦିଆଯାଇଛି:

"(1) ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହରେ ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣର ଅପରାଧ କରୁଥିବା କୁହାଯାଏ (କ) ଯଦି ସେ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ରାଜି ହୁଅନ୍ତି କିମ୍ବା ନିଜ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ କୌଣସି ପରିତୃପ୍ତି (ଆଇନଗତ ପାରିଶ୍ରମିକ ବ୍ୟତୀତ) ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ପୁରସ୍କାର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ଯେପରି ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା 161 ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି" ।

ତା 'ପରେ ଉପ-ଧାରା (3) ଆସେ ଯାହା ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ପ୍ରମାଣର ଏକ ନୂତନ ନିୟମ ସ୍ଥିର କରେ:

"ଉପ-ଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧର କୌଣସି ବିଚାରରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଆୟର ଜ୍ଞାତ ଉତ୍ସ ସହିତ ଅସନ୍ତୁଳିତ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହା ପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭାବରେ ହିସାବ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଯଦି ଏହାର ବିପରୀତ ପ୍ରମାଣିତ ନହୁଏ, ଏପରି ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନୁମାନ କରିବେ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କ ସରକାରୀ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରିବାରେ ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣରେ ଦୋଷୀ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ଦଣ୍ଡବିଧାନ କେବଳ ଏହି କାରଣରୁ ଅବୈଧ ହେବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା କେବଳ ଏହିପରି ଅନୁମାନ ଉପରେ ଆଧାରିତ" ।

ତେଣୁ, ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷକୁ କେବଳ ଏହା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ, କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ଆୟ ଉତ୍ସ ସହିତ ଅସନ୍ତୁଳିତ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳ କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତି ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭାବରେ ହିସାବ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଥରେ ଏହା ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲେ, ଏହାର ବିପରୀତ ପ୍ରମାଣିତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଦାଲତଙ୍କୁ ଅନୁମାନ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଧାରା 5 ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ନୂତନ ଅପରାଧ ଯଥା ତାଙ୍କ ସରକାରୀ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହରେ ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣରେ ଦୋଷୀ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟରୁ 3,148 ଟଙ୍କା ମିଳିଥିଲା । ସେହି ଅର୍ଥରାଶି ମଧ୍ୟରୁ ସେ 450 ଟଙ୍କାର ହିସାବ ଦେଇଥିଲେ ଏହା ଦର୍ଶାଇ ଯେ ସେହି ସମୟରେ ଏହା ତାଙ୍କୁ ଏକ ଫନ୍ଦିରେ ଧରାପଡିବା ଭାବେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ସେ ସେହି ଅପରାଧରୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହୋଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ କେବଳ ବଳକା 2,698 ଟଙ୍କାର ହିସାବ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଭ୍ରମଣ ସମୟରେ ନଗଦ ଟଙ୍କା ସାଙ୍ଗରେ ନେବା ପାଇଁ ଜଣେ ପର୍ଯ୍ୟଟନ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ବଡ଼ ରାଶି । ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ସନ୍ତୋଷଜନକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା

ଉପରେ ଆମେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଚିନ୍ତିତ ନୁହଁ । ତେଣୁ, ଯାହା ଦେଖିବାକୁ ବାକି ଅଛି ତାହା ହେଉଛି ଏହା ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ଆୟ ଉତ୍ସ ସହିତ ଅସମାନ ଥିଲା କି ନାହିଁ ।

ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜଣକ ଜଣେ ସରକାରୀ କାରଖାନା ନିରୀକ୍ଷକ ଏବଂ ଆମକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ତାଙ୍କ ଦରମା ମାସକୁ ମାତ୍ର 450 ଟଙ୍କା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଦରମା ଭାବେ ତାଙ୍କର ସମଗ୍ର ତେର ମାସର ସେବା ଅବଧିରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ମୋଟ ରାଶି ଥିଲା 6,045 ଟଙ୍କା ଏବଂ ଯାତ୍ରା ଭତ୍ତା ଭାବେ 2,155 ଟଙ୍କା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ସେ 0.648 ଏକର ଜମିର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁଥିରୁ କୌଣସି ଆୟ ଆସିନଥାଏ । ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଖାତାର ବ୍ୟୟ ଦିଗରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ବାସ୍ତବ ପାରିବାରିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଅଛି ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଏତେ ବଡ଼ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ସଞ୍ଚୟ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଛାଡିବନାହିଁ । ଆୟର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉତ୍ସ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ତାଙ୍କ ପଦମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ଥିବା କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟଟନ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଗସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏତେ ବଡ଼ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକ ହେବନାହିଁ, ଯଦିଓ ସେ ଏକ ମାସ ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟାଳୟରୁ ଦୂରରେ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସନ୍ତୋଷଜନକ ନଥିଲା ବୋଲି ଉଭୟ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇନଥିଲା । ଏସବୁ ହେଉଛି ବାସ୍ତବତାର ପ୍ରଶ୍ନ । ଥରେ ଉପରୋକ୍ତ ତଥ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିବା ଜଣାପଡ଼ିବା ପରେ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସନ୍ତୋଷଜନକ ନଥିବା କାରଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହେବା ପରେ, ଧାରା 5 (3) ତୁରନ୍ତ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନୁମାନ କରିବାକୁ ବାଧ ହୋଇଥିଲେ (ଏହି ଧାରାରେ ବ୍ୟବହୃତ ଶବ୍ଦଟି ହେଉଛି "ହେବ" ଏବଂ "ହୋଇପାରେ" ନୁହେଁ) ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଧାରା 5 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ଥିଲେ, ବିଶେଷ କରି ଯେହେତୁ ଏହି ବିଭାଗର ଏହି ଅଂଶଟି ଆହୁରି କୁହେ - "ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ଦଣ୍ଡବିଧାନ କେବଳ ଏହି କାରଣରୁ ଅବୈଧ ହେବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା କେବଳ ଏହିପରି ଅନୁମାନ ଉପରେ ଆଧାରିତ ।"

ଦଣ୍ଡବିଧାନକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଯଥେଷ୍ଟ ଏବଂ ଆମେ ଅନ୍ୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁରି ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା ବୋଲି ବିଚାର କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥ ଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ତୃତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ଦୋଷାରୋପରେ ଏବଂ ମଞ୍ଜୁରିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିବରଣୀର ଅନୁପସ୍ଥିତି ସହିତ ଜଡିତ, ଯାହା ଆମେ ଯୁକ୍ତିଗୁଡିକରୁ ସଂଗ୍ରହ କରିଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ଏକ ମାମଲାରେ ଆରୋପ ଉପରେ କୌଣସି ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ରଖିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାରଣ ଧାରା 5 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 161 ଅନୁଯାୟୀ ଲାଞ୍ଚ ନେବାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ନେଇ ଗଠିତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ ଚରିତ୍ରର ଅଟେ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ ସାଧାରଣ ଅଭିପ୍ରାୟକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଉଦାହରଣ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଅନୁମେୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଧାରା 5(3) କାରଣରୁ ଏହା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ମଞ୍ଜୁରି କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଗରେ କୌଣସି ବେଆଇନତା

ନଥିଲା; କିମ୍ବା ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ପକ୍ଷପାତିତା କରାଯାଇନଥିଲା କାରଣ ସେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦାବି କରାଯାଉଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ଜାଣିଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ଯେଉଁ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ତାହା ଖଣ୍ଡନ କରିବାକୁ ପ୍ରମାଣ ଦେଇଥିଲେ । ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 342 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ପରୀକ୍ଷଣରେ ଉପରୋକ୍ତ ବସ୍ତୁଗତ ତଥ୍ୟ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ସେ ଯେପରି ଚାହିଁବେ ସେପରି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦେବାକୁ ତାଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନଟି ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ | ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ |"

Translated by:

ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।